

ANTOINE DE SAINT-EXUPÉRY

Micul Prinț

Cu ilustrațiile autorului

Traducere din limba franceză de
Octavian Soviany

Editura Paralela 45

Născut la Lyon, în Franța, în 1900, **Antoine de Saint-Exupéry** a fost un scriitor și aviator francez. Marea sa operă, *Micul Prinț*, a apărut mai întâi în Statele Unite ale Americii, în limbile franceză și engleză, în aprilie 1943 (în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial), iar apoi și în Franța, în noiembrie 1946. Fiind una dintre cele mai îndrăgite cărți din lume, a fost tradusă în peste 500 de limbi și dialecte (doar *Biblia* a beneficiat de mai multe traduceri), s-a bucurat de numeroase puneri în scenă și ecranizări, a inspirat opere, comedii muzicale și cântece, a avut parte de continuări, cum ar fi cea realizată de Donato Sperduto (*Surâsul Micului Prinț*) sau cartea scriitorului argentinian Alejandro Roemmers, *Întoarcerea Micului Prinț*. Antoine de Saint-Exupéry a mai scris *Zbor de noapte* (1931, Premiul Femina), *Pilot de război* (1942), *Pământ al oamenilor liberi* (1939, Premiul Academiei franceze).

Prezenta ediție în limba română publicată de Editura Paralela 45 respectă cu fidelitate textul integral al ediției apărute în anul 1943, preluând și delicatesele ilustrații în acuarelă realizate de însuși Antoine de Saint-Exupéry.

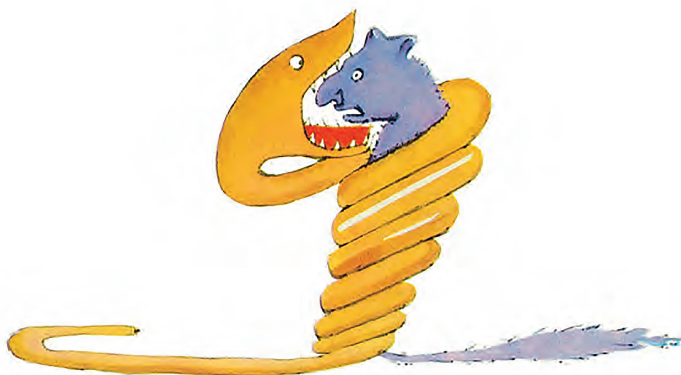
Lui Léon Werth

Le cer iertare copiilor de a-i fi dedicat această carte unui om mare. Dar am o scuză întemeiată: acest om mare este cel mai bun prieten pe care îl am pe fața pământului. Mai am încă o scuză: acest om mare înțelege tot, chiar și cărțile pentru copii. Am chiar și o a treia scuză: acest om mare trăiește în Franța, unde îi este foame și îi e și frig. Are mare nevoie de alinare. Dacă toate aceste scuze nu sunt de ajuns, atunci vreau să dedic această carte copilului care a fost odinioară acest om mare. Toți oamenii mari au fost la început copii. (Însă puțini dintre ei își mai aduc aminte.) Așadar îmi corectez dedicația:

*Lui Léon Werth
pe când era un băiețel*

Capitolul I

Odată, pe când aveam vreo șase ani, am văzut o poză splendidă într-o carte despre pădurile virgine care se numea *Povești trăite*. Înfățișa un șarpe boa care înghițea o sălbăticiune oarecare. Iată copia desenului:

În carte se spunea: „Șerpii boa își înghit prada întregă, pe nemestecate. După aceea nu se mai pot

mișca și dorm chiar și șase luni, cât timp își fac digestia.“

M-am gândit atunci mult la aventurile din junglă și, la rândul meu, cu ajutorul unui creion colorat, am reușit să conturez primul meu desen. Desenul meu numărul 1. Arăta așa:

Le-am arătat capodopera mea oamenilor mari și i-am întrebat dacă desenul meu îi înfricoșează.

Ei mi-au răspuns: „De ce ne-ar înfricoșa o pălărie?“

Desenul meu nu înfățișa o pălărie. Înfățișa un șarpe boa care digera un elefant. Atunci am desenat interiorul șarpelui boa, pentru ca oamenii mari să poată înțelege. Ei au întotdeauna nevoie de explicații. Desenul meu numărul 2 arăta așa:

Oamenii mari m-au sfătuit să las deoparte desenele cu șerpi boa, fie ei închiși sau deschiși, și să mă preocup mai degrabă de geografie, de istorie, de aritmetică și de gramatică. Așa se face că am abandonat, la vârsta de șase ani, o minunată carieră de pictor. Fusesem descurajat de insuccesul desenului meu numărul 1 și al desenului meu numărul 2. Oamenii mari nu înțeleg niciodată nimic dacă-i lași de capul lor, iar pentru copii e destul de obositor să le dea mereu și mereu explicații.

A trebuit așadar să-mi aleg o altă meserie și am învățat să pilotez avioane. Am zburat câte puțin prin toată lumea. Și geografia, adevărat, mi-a fost de mare folos. Știam să deosebesc dintr-o privire China de Arizona. Iar asta prinde bine dacă ți se întâmplă să te rătăcești noaptea.

Așa se face că am avut, de-a lungul vieții, o mulțime de întâlniri cu o mulțime de persoane serioase. Am trăit multă vreme printre oamenii mari. Am avut ocazia să-i văd de foarte aproape. Dar asta nu mi-a îmbunătățit prea mult opiniile despre ei.

Când întâlneam pe vreunul care mi se părea mai isteț, făceam experimentul cu desenul meu numărul 1,

pe care-l purtam cu mine tot timpul. Voiam să văd dacă are putința de a înțelege cu adevărat. Însă răspunsul era totdeauna același: „E o pălărie.“ Atunci nu-i mai vorbeam nici despre șerpii boa, nici despre pădurile virgine, nici despre stele. Îi vorbeam, pe potriva înțelegerii lui, despre bridge, golf, politică și cravate. Și omul mare era tare mulțumit să cunoască un băiat atât de chibzuit.

Capitolul II

Așa am trăit de unul singur, fără să pot vorbi cu cineva de-adevăratelea, până acum șase ani, când am rămas în pană în pustiul Sahara. Se stricase ceva la motorul avionului meu. Și, cum nu aveam cu mine nici mecanic, nici pasageri, trebuia să mă pregătesc, singur-singurel, de o reparație foarte delicată, sperând că o să-mi și reușească. Pentru mine era o chestiune de viață și de moarte. Aveam apă de băut numai pentru opt zile.

În prima seară am adormit pe nisip, la o mie de mile distanță de orice ținut locuit. Eram mai izolat chiar și decât un naufragiat aflat pe o plută în mijlocul oceanului. Așa că vă puteți închipui cât am fost de surprins când, la crăpatul zorilor, o voce subțirică m-a trezit din somn. Spunea:

— Te rog... desenează-mi o oaie!

— Ce face?

— Desenează-mi o oaie...

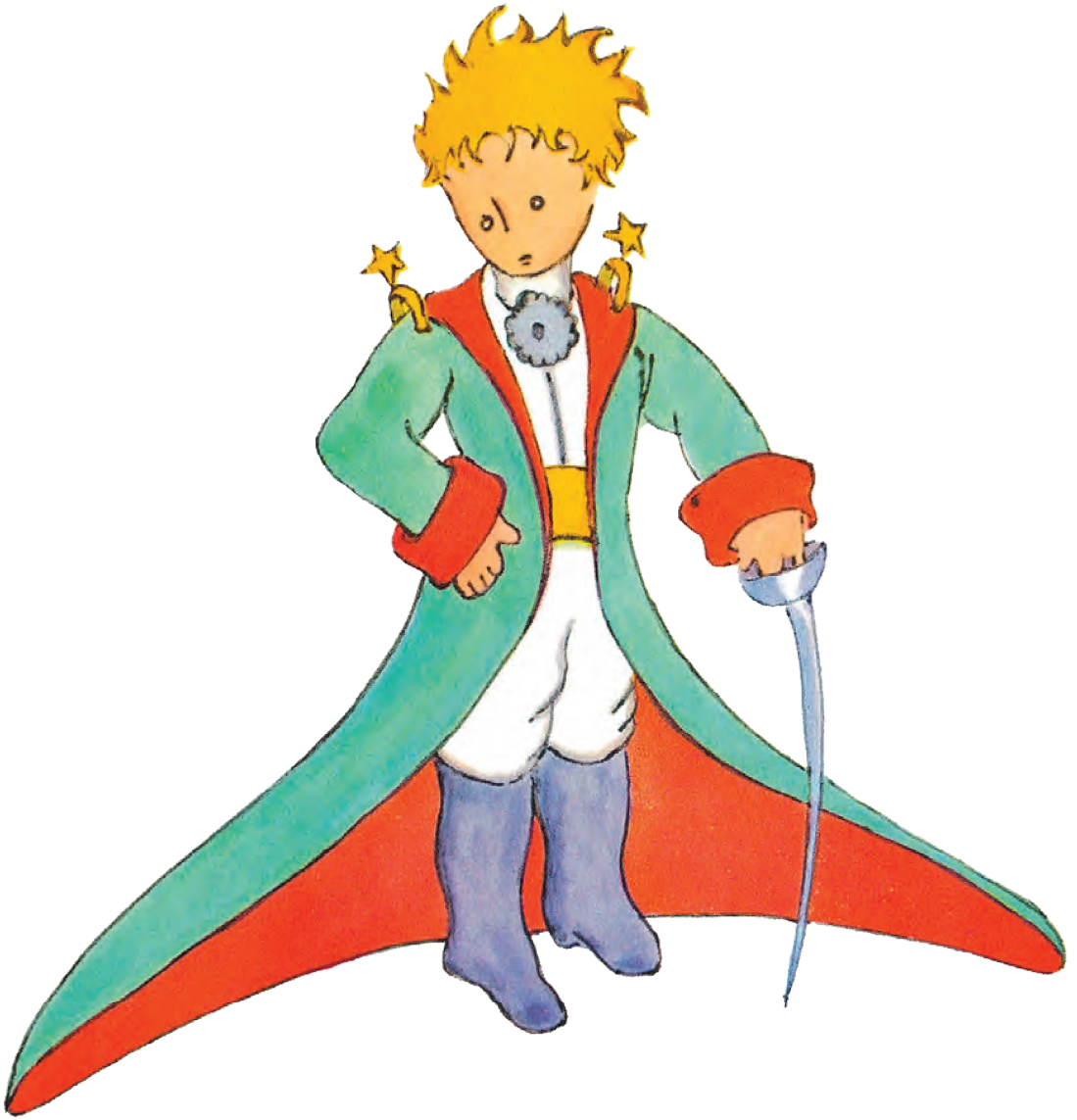
Am sărit în picioare de parcă aş fi auzit un trăsnet. M-am frecat bine la ochi. Am privit cu atenție în jurul meu. Și am văzut un omuleț cu totul ieșit din comun, care mă cerceta cu seriozitate. Iată cel mai bun portret pe care am reușit să i-l fac mai târziu. Dar desenul meu nu este atât de fermecător ca modelul, firește. Nu-i vina mea. Fusesem descurajat de oamenii mari în cariera mea de pictor, la vârsta de șase ani, și nu învățasem să desenez nimic altceva în afară de șerpi boa închiși și șerpi boa deschiși.

M-am uitat așadar la această neașteptată apariție cu ochii mari de uimire. Nu uitați că mă aflam la o mie de mile distanță de orice ținut locuit. Iar omulețul meu nu mi se părea nici rătăcit, nici mort de oboseală, nici mort de foame, nici mort de sete, nici mort de frică. Nu avea câtuși de puțin aerul unui copil pierdut în inima pustiului, la o mie de mile distanță de orice ținut locuit. Când, în cele din urmă, am reușit să deschid gura, l-am întrebat:

— Dar... ce faci tu aici?

Iată cel mai bun portret pe care am reușit să i-l fac mai târziu.

Și atunci el îmi repetă, cu glas blând, ca pe un lucru foarte serios:

— Te rog... desenează-mi o oaie!

Când misterul este atât de tulburător, n-ai cum să nu-i dai ascultare. Oricât de absurd mi se părea să fac asta la o mie de mile distanță de orice ținut locuit și aflat într-un pericol de moarte, am scos din buzunar o foaie de hârtie și un stilou. Dar mi-am amintit apoi că studiasem îndeosebi geografia, istoria, aritmetica și gramatica și i-am spus omulețului (nu fără o oarecare părere de rău) că nu știu să desenez. El îmi răspunse:

— Nu contează. Desenează-mi o oaie.

Cum nu desenasem niciodată o oaie, am refăcut pentru el unul dintre singurele două desene de care eram în stare. Cel cu șarpele boa închis. Și am rămas uluit când l-am auzit pe omuleț spunându-mi:

— Nu! Nu! Nu vreau un elefant înghițit de un boa. Șarpele e foarte periculos, iar elefantul mă pune într-o mare încurcătură. Acasă la mine totul este foarte mic. Am nevoie doar de o oaie. Desenează-mi o oaie.

Atunci am desenat:

El privi cu atenție desenul, apoi spuse:
— Nu, oaia asta e deja grav bolnavă. Fă-mi, te rog, alta.

Am mai făcut un desen:

Prietenul meu surâse binevoitor, cu indulgență:
— Vezi și tu... asta nu-i deloc o oaie, e un berbec.
Are coarne...

Mi-am refăcut desenul încă o dată:

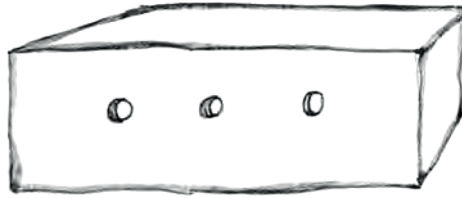

Dar fu respins, ca și cele de dinainte:

— Asta e prea bătrână. Eu vreau o oaie care să trăiască mult.

Atunci, fiind pe cale să-mi pierd răbdarea și pentru că trebuia să demontez degrabă motorul, am mâzgălit următorul desen:

Apoi i-am spus, așa, într-o doară:

— Asta este o cutie. Oaia pe care o dorești e înăuntru.

Dar, spre plăcuta mea surprindere, chipul micului meu judecător se luminează cu totul.

— Este întocmai așa cum mi-o doream! Crezi că oaia asta are nevoie de multă iarbă?

— De ce mă întrebi?

— Pentru că la mine acasă totul este atât de mic...

— O să-i fie de ajuns. Ți-am dat o oaie mică de tot.

Își aplecă fruntea către desen:
— Nu-i chiar așa de mică... Ia te uită! A adormit...

Și iată cum am făcut eu cunoștință cu micul prinț.

